

PAWEŁ ARTYMIONEK

Uniwersytet Wrocławski
p.artymionek@prawo.uni.wroc.pl

Poświadczenie podpisu w postępowaniu administracyjnym

Wstęp

Poświadczenie podpisu w przepisach prawa nie jest nowością. Liczne przepisy prawa materialnego, głównie prawa cywilnego, przewidują konieczność poświadczania podpisu przy dokonywaniu określonych czynności prawnych. W postępowaniu administracyjnym poświadczenie podpisu występuje nader rzadko, dotyczy to sytuacji, w których przepis prawa nakazuje dokonać określonych czynności przez podmioty wskazane w ustawie, uprawnione do poświadczania podpisów. Najnowsze uregulowania dodane do kodeksu postępowania administracyjnego ustawą o zmianie ustaw w zakresie uwierzytelniania dokumentów¹ z dnia 23 października 2009 r., która zmieniła art. 33 § 3 k.p.a. *in fine*, wprowadzając uprawnienie organu administracji publicznej do żądania w razie wątpliwości urzędowego poświadczania podpisu strony na pełnomocnictwie, nakazują bliżej przyjrzeć się instytucji poświadczania podpisu w postępowaniu administracyjnym. Regulacja ta jest bardzo nieprecyzyjna i powoduje problemy interpretacyjne, których skutkiem może być pominięcie czynności procesowych pełnomocnika w sprawie, co w skrajnej sytuacji może doprowadzić do pozbawienia strony możliwości ochrony swoich praw do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej rozstrzygniętej decyzją organu pierwszej instancji. Może tak się zdarzyć w przypadku zlekceważenia żądania organu i nieprzedłożenia urzędowo poświadczanego podpisu strony na pełnomocnictwie w toku postępowania odwoławczego, w którym pełnomocnik, działający w imieniu strony, podpisał odwołanie od decyzji organu pierwszej instancji. Tak ważny skutek, z punktu widzenia ochrony

¹ Dz.U. Nr 216, poz. 1676.

praw strony postępowania, nakazuje dokonać bliższej analizy stosunkowo nowej regulacji, celowości jej wprowadzenia oraz sposobu stosowania w praktyce.

Własnoręczność podpisu

Problematyka własnoręczności podpisu jest szeroko opisana w literaturze prawa cywilnego, między innymi w monografii² i licznych innych publikacjach³. Chociaż podpis jest jednym z najpowszechniejszych elementów codziennego życia prawnego, to ustawodawca nie zdecydował się do dzisiaj na sformułowanie jego definicji legalnej. Pojęcie to bywa bardzo różnie rozumiane i w doktrynie, i orzecznictwie. Na potrzeby niniejszego artykułu analiza własnoręczności podpisu zostanie ograniczona jedynie do próby ogólnego zebrania poglądów doktryny i orzecznictwa, co pozwoli na późniejsze scharakteryzowanie możliwości poświadczenia własnoręczności podpisu.

W znaczeniu potocznym najczęściej przez podpis rozumie się znak ręczny, co nie oznacza, że podpis musi koniecznie być odwzorowaniem ruchu dłoni, jako że dana osoba może go złożyć za pomocą narzędzi trzymanyh ustami czy na przykład palcami stóp (na przykład z powodu kalectwa), ale idzie się też nawet dalej, dopuszczając złożenie podpisu za pomocą urządzeń, które nie pozwalają na identyfikację osoby podpisującej się, a więc na przykład za pomocą maszyny do pisania czy komputera. Pojęcia podpisu w znaczeniu potocznym i prawnym nie mogą być jednak tożsame, choćby ze względu na funkcje, jakie podpis ma pełnić w obrocie prawnym. Za ugruntowany w orzecznictwie i doktrynie uznaje się na przykład pogląd, iż podstawową cechą podpisu w znaczeniu prawnym jest jego własnoręczność — umożliwia ona funkcję identyfikacyjną, gdyż tylko własnoręczny podpis, który zawiera w sobie osobiste cechy charakteru pisma podpisującego (ukształtowanie liter, ich łączenie itp.), pozwala na stwierdzenie — za pomocą graficznej ekspertyzy pisma — że jest on autentyczny⁴. W konsekwencji uznaje się, że podpis musi stanowić wytwór pisania. Mówiąc inaczej — podpisem jest wyłącznie znak napisany. Takie rozumienie interpretowanego pojęcia odpowiada wynikowi analizy semantycznej słowa „podpis”, w którym akcent trzeba położyć na określonej w nim czynności — pisać⁵. Z tych względów potoczne rozumienie pojęcia podpisu nie może być przeniesione na grunt prawny.

² J. Kaspryszyn, *Podpis własnoręczny jako element zwykłej formy pisemnej czynności prawnych*, Warszawa 2007.

³ G. Wolak, *Treść podpisu oraz podpisanie się pseudonimem a forma pisemna oświadczenia woli*, „Jurysta” 2012, nr 6; *idem*, *Z problematyki „własnoręczności” podpisu (art. 78 § 1 KC)*, MoP 2012, nr 18; F. Rosengarten, *Podpis i jego znaczenie w prawie cywilnym*, Pal. 1973, nr 1, s. 10.

⁴ G. Wolak, *Zwykła forma pisemna czynności prawnej a przesłanie treści oświadczenia woli faksem — glosa do wyroku SN z 23.11.2007 r., IV CSK 228/07, OSNC-ZD nr 3/2008, poz. 88*, MoP 2010, nr 8, s. 468 i cytowana tam literatura oraz orzecznictwo.

⁵ Uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 1993 r., III CZP 146/939.

W doktrynie nie ma jednolitości poglądów na temat definicji „własnoręczność” podpisu. Chodzi tu o odpowiedź na pytanie, czy przez własnoręczny podpis wypada rozumieć tylko i wyłącznie taki znak graficzny, który jest sporządzony własną ręką podpisującego, czy też chodzi tu bardziej o zaakcentowanie cechy osobistości dokonywanej czynności podpisywania się⁶. Stanowiska są różne: od rygorystycznych⁷ — że podpis może być napisany wyłącznie ręką, po liberalne — dopuszczające przy tej czynności też inne części ciała. Wydaje się, że podejście liberalne ma więcej zwolenników niż rygorystyczne. Z problemem własnoręczności podpisu nieodzownie łączy się kwestia samodzielności sporządzenia własnoręczności podpisu. W doktrynie przyjmuje się, że dopuszczalne jest udzielenie pomocy w złożeniu podpisu. Jak się podkreśla, chodzi o te wszystkie sytuacje, gdy osoba świadoma i pragnąca złożyć oświadczenie woli jest tak słaba, że nie może sama w pełni prowadzić ręki albo też nie jest w stanie tego uczynić z powodu zbyt silnego drżenia ręki. W pierwszym przypadku pomoc miałaby sprowadzać się do prowadzenia ręki czy też wspomaganie jej prowadzenia, w drugim natomiast do jej przytrzymywania, by wyeliminować (ograniczyć w stopniu dostatecznie wysokim) drżenie dłoni, którą ma być złożony podpis⁸.

Odnosząc to do przedmiotu niniejszego artykułu, stwierdzić należy, że podmioty uprawnione do poświadczania własnoręczności podpisu poświadczają podpis w rozumieniu znaku wykonanego częścią ciała, niekoniecznie dłonią, z możliwością udzielenia pomocy w złożeniu podpisu, przy założeniu świadomości osoby składającej oświadczenie woli.

Poświadczenie własnoręczności podpisu

Ustawodawca, regulując kwestie związane z poświadczaniem podpisów, posługuje się zwrotami „poświadczenie własnoręczności podpisu” oraz „urzędowe poświadczenie podpisu”.

Co do zasady, uprawnionym do poświadczania własnoręczności podpisu jest notariusz, na podstawie art. 96 pkt 1 w zw. z art. 1 § 1 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. — Prawo o notariacie⁹, oraz konsul Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 2 ustawy o funkcjach konsułów Rzeczypospolitej Polskiej¹⁰.

Artykuł 1 § 1 ustawy Prawo o notariacie stanowi, że notariusz jest powołany do dokonywania czynności, którym strony są obowiązane lub pragną nadać for-

⁶ K. Górską, *Zachowanie zwykłej formy pisemnej czynności prawnych*, Warszawa 2007, s. 142, 143.

⁷ Przykładowo: F. Rosengarten, *Podpis i jego znaczenie w prawie cywilnym*, Pal. 1973, nr 1, s. 10–13; oraz K. Knoppek, *Dokument w procesie cywilnym*, Poznań 1993, s. 43.

⁸ J. Kaspryszyn, *op. cit.*, s. 102.

⁹ Dz.U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1158 ze zm.

¹⁰ Dz.U. z 2002 r. Nr 215, poz. 1823 ze zm.

mę notarialną (czynności notarialnych). Czynności notarialne są natomiast wskazane w art. 79, który w pkt 2 uprawnia notariusza do sporządza poświadczeń. Uszczegółowienie tej regulacji znajduje się w art. 96 ustawy Prawo o notariacie, stanowiącym, że notariusz poświadcza: 1) własnoręczność podpisu; 2) zgodność odpisu, wyciągu lub kopii z okazanym dokumentem; 3) datę okazania dokumentu; 4) pozostawanie osoby przy życiu lub w określonym miejscu. W aspekcie niniejszego artykułu najistotniejszy jest pkt 1 przywołanego przepisu, który uprawnia notariusza do poświadczania własnoręczności podpisu. Poświadczenie sporządzone przez notariusza powinno zawierać datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie — także godzinę dokonania czynności, oznaczenie kancelarii, podpis notariusza i jego pieczęć.

Ustawa o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej w art. 19 ust. 1 pkt 2 stanowi, że konsul wykonuje czynności notarialne, a w szczególności poświadcza własnoręczność podpisów i znaków ręcznych na dokumentach. Do czynności konsula, o której była mowa, stosuje się odpowiednio przepisy prawa o notariacie. Czynności te mają taką samą moc jak czynności wykonane przez notariusza w Rzeczypospolitej Polskiej (art. 19 ust. 5 u.o.f.k.r.p.).

Notarialne poświadczenie podpisu należy odróżnić od uwierzytelnienia odpisu dokumentu. Uwierzytelnienie odpisu dokumentu

stanowi jedynie potwierdzenie zgodności kopii przedstawionego notariuszowi pisma, z jego oryginałem. Innymi słowy potwierdzenie faktu, że zapis na kopii zgodny jest z tym, co znajduje się na oryginale dokumentu — niezależnie od zawartej w nim treści. Uwierzytelnienie takie nie dowodzi natomiast autentyczności podpisu mocodawcy, temu służy bowiem odrębna procedura, wynikająca z art. 88 Prawa o notariacie. Niezależnie od tego, czy dokument został podpisany w obecności osoby zaufania publicznego, czy też pod jej nieobecność, dla stwierdzenia autentyczności podpisu złożonego na dokumencie, konieczny jest osobisty kontakt osoby podpisującej dokument — w tym wypadku pełnomocnictwo — z notariuszem, bądź konsulem, którzy zobligowani są również do sprawdzenia jej tożsamości (art. 85 § 1 ustawy Prawo o notariacie)¹¹.

Przy dokonywaniu czynności poświadczania własnoręczności podpisu na dokumencie notariusz nie ma obowiązku badania zgodności z prawem treści tego dokumentu¹².

W przepisach szczególnych może być dopuszczona sytuacja, w której ustawodawca przyznaje, w ograniczonym zakresie, możliwość sporządzania poświadczeń także innym podmiotom. Na podstawie art. 101 Prawa o notariacie oraz przepisów wykonawczych zawartych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 lutego 2007 r. w sprawie sporządzania niektórych poświadczeń

¹¹ Postanowienie WSA w Gliwicach z dnia 12 lutego 2007 r., I SA/Gl 1512/06.

¹² Uchwała Sądu Najwyższego — Izba Cywilna z dnia 19 listopada 2010 r., III CZP 82/10; a także J. Biernat, *Glosa do uchwały SN z 19.11.2010 r. III CZP 82/10* [dot. zakresu obowiązków notariusza przy dokonywaniu poświadczania własnoręczności podpisu na dokumencie], PiP 2012, nr 7, s. 127–132.

przez organy samorządu terytorialnego i banki¹³ upoważniono wójtów (burmistrzów, prezydentów miast) w miejscowościach, w których nie ma kancelarii notarialnej, do poświadczania własnoręczności podpisu na pismach, upoważniających do odbioru przesyłek i sum pieniężnych, odbioru dokumentów z urzędów i instytucji oraz na oświadczeniach stwierdzających stan rodzinny i majątkowy składającego oświadczenie. Dodatkowo § 2 rozporządzenia stanowi, że wójtowie (burmistrzowie, prezydenci miast) upoważnieni są także do poświadczania pozostawania osoby przy życiu lub w określonym miejscu w celu otrzymania emerytury, renty lub innych świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Rozporządzenie to nie przewiduje upoważnienia dla innych organów (na przykład starosty, marszałka województwa, wojewody) ani w innych kategoriach spraw niż tu wymienione. Poświadczenie własnoręczności podpisu sporządzone na podstawie tego rozporządzenia wywołuje takie same skutki, jak gdyby poświadczenia dokonywał notariusz.

Cel obu regulacji, zarówno poświadczania własnoręczności podpisu, jak i urzędowego poświadczania podpisu, jest podobny i polega na zapewnieniu autentyczności dokumentów w obrocie prawnym. Wydaje się jednak, że urzędowe poświadczenie podpisu powinno spełniać przesłanki poświadczania własnoręczności podpisu.

Urzędowe poświadczanie podpisu

W postępowaniu administracyjnym nie ma przepisu, który regulowałby kwestię poświadczania własnoręczności podpisu, w tym urzędowego poświadczania własnoręczności podpisu. Jedynym wyjątkiem jest wspomniany art. 33 § 3 *in fine* k.p.a., na którego podstawie organ administracji publicznej może żądać w razie wątpliwości urzędowego poświadczania podpisu strony na pełnomocnictwie. Powołany przepis nie stanowi jednak, w jaki sposób należy dokonać urzędowego poświadczania podpisu strony na pełnomocnictwie. Wydaje się, że najlepszym rozwiązaniem jest odpowiednie zastosowanie przepisów ustawy Prawo o notariacie, które stanowią, że poświadczenie powinno zawierać datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie także godzinę dokonania czynności, oznaczenie organu, podpis urzędnika wraz z pieczętką określającą jego stanowisko służbowe. Urzędowym poświadczaniem podpisu będzie więc stwierdzenie dokonane przez urzędnika, że dana osoba podpisała się w jego obecności w określonym miejscu i czasie.

Aby mieć pełnię obrazu, zbadać należy cały art. 33 k.p.a., który dotyczy pełnomocnika w postępowaniu administracyjnym. Paragraf 3 art. 33 stanowi, że pełnomocnik dołącza do akt oryginał lub urzędowo poświadczony odpis pełnomoc-

¹³ Dz.U. Nr 27, poz. 185.

nictwa. Adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy, a także doradca podatkowy mogą sami uwierzytelnić odpis udzielonego im pełnomocnictwa oraz odpisy innych dokumentów wykazujących ich umocowanie. Końcowy fragment przepisu — organ administracji publicznej może w razie wątpliwości zażądać urzędowego poświadczenia podpisu strony — dotyczy przedmiotu niniejszego artykułu. Sposób jego sformułowania budzi wątpliwości interpretacyjne, pewną wskazówką może być jednak umiejscowienie przepisu. Sam przepis stanowi, że organ może żądać urzędowego poświadczenia podpisu strony, nie oznaczając jednak, na jakim dokumencie. Dopiero redakcja całego art. 33 k.p.a. wskazuje, że przedmiotowe uprawnienie organu dotyczy jedynie dokumentu pełnomocnictwa, a nie wszystkich dokumentów podpisywanych przez stronę w toku postępowania. Sformułowanie omawianego przepisu pozwala na przyjęcia stanowiska, że uprawnienie organu żądania przedłożenia urzędowego poświadczenia podpisu strony na pełnomocnictwie dotyczy zarówno sytuacji, w której pełnomocnik posługuje się oryginałem pełnomocnictwa, jak i jego odpisem sporządzonym przez profesjonalnego pełnomocnika. Nie dotyczy to jednak sporządzenia pełnomocnictwa w formie ustnej do protokołu.

Ponieważ wymóg urzędowego poświadczenia podpisu strony dotyczy jedynie pełnomocnictwa w toku postępowania administracyjnego, zastanowić się należy, czy każdy urzędnik może dokonać poświadczenia, czy tylko urzędnik prowadzący daną sprawę administracyjną. Urzędowo poświadczony podpis jest podpisem złożonym przed urzędnikiem organu administracji publicznej. Nie musi to być urzędnik bezpośrednio prowadzący postępowanie. Podpis można złożyć przed jakimkolwiek urzędnikiem, niezależnie czy jest to urzędnik organu jednostki samorządu terytorialnego, czy organu administracji rządowej.

Kolejną przesłanką zastosowania omawianej instytucji są wątpliwości organu. Przepis stanowi, że organ może w razie wątpliwości zażądać urzędowego poświadczenia podpisu strony. Brak wątpliwości pozbawia organ przedmiotowego uprawnienia, jest to więc przesłanka ograniczająca dowolność działań organu. Wątpliwości organu mogą dotyczyć treści pełnomocnictwa, autentyczności podpisu mocodawcy lub okoliczności jego złożenia na pełnomocnictwie¹⁴. Wątpliwości co do treści mogą pojawić się w sytuacjach zbyt szerokiego umocowania pełnomocnika, umożliwiające mu na przykład zrzeczenie się uprawnień strony. Autentyczność podpisu może budzić wątpliwości na przykład w sytuacji niezgodności podpisu mocodawcy znajdującego się na pełnomocnictwie z podpisem złożonym w innych dokumentach.

Podsumowując, artykuł 33 § 3 *in fine* k.p.a. znajdzie zastosowanie w wypadku łącznego spełnienia następujących przesłanek:

¹⁴ J. Borkowski, [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2009, s. 216.

- a) strona działa przez pełnomocnika,
- b) pełnomocnictwo sporządzono w formie pisemnej,
- c) organ administracji publicznej poczynił wątpliwości co do podpisu strony na pełnomocnictwie.

Forma żądania organu administracji publicznej

Przepis art. 33 § 3 *in fine* k.p.a. stanowi, że organ może żądać urzędowego poświadczenia podpisu strony na pełnomocnictwie, nie określając formy żądania. Przepis nie wskazuje też, w jakim stadium postępowania organ może skorzystać z przysługującego mu uprawnienia. Należy więc wnioskować, że organ może żądać urzędowego poświadczenia podpisu strony w każdym stadium postępowania. W związku z takim uregulowaniem najbardziej trafne wydaje się zastosowanie art. 64 § 2 k.p.a., regulującego możliwość uzupełnienia braków w podaniu. Jeżeli podanie nie czyni zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, należy wezwać wnoszącego do usunięcia braków w terminie siedmiu dni z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania. Dotyczy to jednak postępowania, które nie zostało jeszcze wszczęte, na etapie czynności wszczęcia postępowania. Jeżeli organ administracji publicznej poczyni wątpliwości co do pełnomocnictwa w toku prowadzonego postępowania administracyjnego, powinien wezwać pełnomocnika do przedłożenia pełnomocnictwa z urzędowo poświadczonym podpisem strony. Brak uzupełnienia może, w sytuacji postępowania wszczętego z wniosku pełnomocnika, skutkować umorzeniem postępowania.

Skutki procesowe braku uzupełnienia pełnomocnictwa

Zlekceważenie żądania organu przedłożenia pełnomocnictwa z urzędowo poświadczonym podpisem strony spowoduje, że czynności dokonane przez pełnomocnika zostaną uznane za niedokonane. Skutki procesowe będą różne, w zależności od czynności dokonanej za pośrednictwem pełnomocnika. W wypadku wniesionego przez pełnomocnika wniosku o wszczęcie postępowania, na którego podstawie organ administracji publicznej wszczął postępowanie, będzie to decyzja o umorzeniu postępowania jako bezprzedmiotowego. Wniesienie odwołania przez pełnomocnika i nieuzupełnienie braków w trybie art. 64 § 2 k.p.a. spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania, a w konsekwencji ustatecznienie się decyzji organu pierwszej instancji. Uzupełnienie odwołania po terminie do

jego wniesienia skutkować będzie, zgodnie z 134 k.p.a., wydaniem postanowienia o niedopuszczalności odwołania.

Przyczyny wymogu poświadczenia podpisu

Wymaganie poświadczenia podpisu na pełnomocnictwie jest praktyką uciążliwą, stosowaną zarówno w obrocie cywilnoprawnym przez silniejszych uczestników obrotu wobec uzależnionych od nich słabszych kontrahentów, jak i przez organy administracji działające w formach administracyjnoprawnych. Towarzyszy temu kilka popularnych błędnych przekonań. Wymaganie poświadczenia podpisu musi mieć swoją podstawę prawną — w obrocie cywilnoprawnym w wymaganiach ustawy lub *pactum de forma*¹⁵. Nie może natomiast być przedmiotem arbitralnej decyzji partnera obrotu. Podobnie jest też w obrocie administracyjnoprawnym, w którym powinność tytułu do wymagania formy znajduje dodatkową motywację w niedopuszczalności jednostronnego narzucania przez organ administracji wymagań i ograniczeń dla jednostki — jeżeli nie mają one źródła ustawowego. Błąd praktyki polega na narzucaniu wymagań formalnych pełnomocnictwa tam, gdzie brak ku temu takiej podstawy. Po wtóre, złudzeniem jest mniemanie, iż wymóg poświadczenia podpisu pełni funkcję gwarancyjną przed nadużyciami spodziewanymi przez tych, którzy tego wymagania bezpodstawnie się domagają.

Podsumowanie

Poświadczenie własnoręczności podpisu w niektórych przypadkach, na przykład przy sprzedaży udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, ma bardzo ważne znaczenie dla pewności obrotu, chroniąc przed nadużyciami ze strony partnerów cywilnoprawnych¹⁶. Czy ten sam efekt można uzyskać w obrocie administracyjnoprawnym? Wydaje się, że na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć negatywnie. Sprawy administracyjne, w przeciwieństwie do zawieranych w obrocie cywilnym stosunków cywilnoprawnych, mogą być weryfikowane w trybie administracyjnym, przez złożenie odwołania lub wznowienie postępowania, oraz w trybie sądownoadministracyjnym, przez złożenie skargi do sądu administracyjnego. Podrobienie pełnomocnictwa, a co za tym idzie — brak czynnego udziału strony w postępowaniu, stanowi podstawę uchylecia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozstrzygnięcia organowi pierwszej instancji lub wzno-

¹⁵ E. Łętowska, *Notarialne poświadczenie podpisu przy pełnomocnictwie do odebrania paszportu*, MoP 2002, nr 12.

¹⁶ R. Wrzecionek, *Notarialne poświadczenie własnoręczności podpisu w prawie spółek*, „Prawo Spółek” 2007, nr 9, s. 37–40.

wienia postępowania w trybie art. 145 k.p.a.¹⁷ Umocowanie organu administracji publicznej do żądania urzędowego poświadczenia podpisu strony na pełnomocnictwie, gdy budzi ono wątpliwości, należy uznać za zbyt ostrą ustawodawcy. Oceniając systemowo procedurę administracyjną oraz sądownoadministracyjną, nie budzi wątpliwości fakt, że uprawnienia strony w postępowaniu są dostatecznie chronione przez inne instytucje postępowania administracyjnego.

Wprowadzenie tego uprawnienia organu może wywołać skutek odwrotny do zamierzonego, doprowadzając do przedwczesnego zakończenia postępowania administracyjnego, niezgodnego z wolą strony. Trudno wyobrazić sobie sytuację, w której osoba trzecia dokona fałszerstwa pełnomocnictwa, żeby występować w imieniu strony w postępowaniu administracyjnym. W wypadku postępowań z urzędu taka konstrukcja wydaje się nader absurdalna, dotyczą one bowiem obowiązków nakładanych na stronę. W postępowaniach z wniosku, w których strona domaga się jakiegoś uprawnienia, postępowanie kończy się decyzją skierowaną do strony, a nie do pełnomocnika. Pełnomocnik nie odniesie więc żadnych bezpośrednich korzyści. Wprowadzona regulacja nie realizuje funkcji gwarancyjnej. Przecież trudno sobie wyobrazić nagminność fałszerstw pełnomocnictw ze strony osób trzecich, chcących w ten sposób rozpoznać sprawę administracyjną ich niedotyczącą. Życiowe prawdopodobieństwo jest tu minimalne, dlatego wprowadzoną zmianę należy ocenić negatywnie.

Certification of signatures in administrative procedure

Summary

The article presents changes to administrative procedure effected under the Act of 23 October 2009, amending laws with regard to authentication of documents. The author analyzes the problems concerning authenticity of signatures, certification of signatures and official certification of a signature by a party exercising power of attorney, in light of Article 33 (3) of the Code of Administrative Procedure. The author points out errors made by public agencies and possible procedural consequences arising from failure to comply with the request of the agency. He also answers the questions: Does the new regulation improve the procedural situation of a party to the proceedings? Who is authorized to certify signatures? Is the certification of a signature the same as the official certification of a signature? And finally, how, in case of doubt, should we assess the legitimacy of a public administration agency requiring that a power of attorney bear an officially certified signature of a party?

The basic conclusion of the article is that the official certification of a signature is within its scope contained in the certification of a signature, whereas beyond its legal scope, the provisions of the Law on Notaries should be applicable; and also that the devolvement of powers to a public administration agency under Article 33 (3) (3) of the Code of Administrative Procedure will not improve the procedural situation, but may in some cases exacerbate it.

Keywords: certification of signatures, authenticity of signatures, official certification of signatures, active participation of a party in administrative proceedings, powers of a public administration agency

¹⁷ B. Adamiak, [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, *op. cit.*, s. 216.